

For nogle Aar siden blev det imidlertid ordnet saaledes, at Byens Arbejdere gennem deres Fagforening overtog Arbejdet, medens Byen leverede det Materiel, der skulde benyttes derved, og siden den Tid har der ikke været noget som helst Spektakel derom, siden den Tid er Arbejdet gaaet rolig og sikkert for sig, Arbejderne have været sikre paa at faa deres Penge, og Kommunen har faaet sit Arbejde udført forsvarelig. Dette Eksempel turde pege hen paa, at det ikke er umuligt, at saadant kan ske, at det ikke er umuligt, at Staten eller Kommunen selv kan overtage Arbejdets Ledelse, selv kan antage Arbejdere og i det hele taget selv kan sørge for Arbejdets Udførelse uden nogen som helst Licitation. Den ærede Minister gjorde ligesom det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgrets (Pinsel) en Bemærkning om det sidste Punktum af § 1 angaaende Arbejdstiden. Dette maa selvfølgelig staa der, den Arbejdstid maa nævnes, der skal beregnes som en Arbejdsdag; thi det vilde kun nytte lidt, om der i Konditionen blev fastsat en vis Løn for Dagsarbejde, naar det laa i Entreprenørens Haand at gøre denne Arbejdsdag maaske til 17 à 18 Timer, maaske til 10 à 11 Timer. Der maa selvfølgelig staa i Lovforslaget, hvad man betragter som en Dags Arbejde, og det har ikke her været Meningen at rejse nogen Diskussion om selve Spørgsmaalet om 8 Timers Arbejdsdagen. Det har kun været vor Mening at fastsætte en bestemt Grænse, og vi have derfor fastsat den, som nu for Tiden er den gældende. Nu for Tiden er jo Arbejdstiden gennemgaaende i alle Fag, i alle Forhold 10 Timer, fraregnet Spisetiderne, altsaa medregnet Spisetiderne 12 Timer. Denne Tid have vi bibeholdt; paa dette Omraade have vi ikke villet kaste dette store Principspørgsmaal ind. Naar vi have sagt: „indtil en Lov om en 8 Timers Normalarbejdsdag er vedtagen“, saa er det ganske simpelt, fordi vi have Haab om, at denne Lov skal komme frem og gaa igennem. Det høje Ting her ovenpaa slog jo dette Lovforslag ned forleden, og jeg har set fremsat adskillige Steder, at nu var den Historie ude af Verden, men, som min ærede Meningsfælle udtalte i det andet Ting, saaledes vil jeg ogsaa sige her, at man kan være overbevist om, at det Spørgsmaal, som har samlet den største Del af Europas og Amerikas Arbejdere om sig, og som stadig Aar for Aar føres frem med større Kraft af Arbejderne Landene over, dette Spørgsmaal slaar man ikke saaledes ned ved en Afslutning i Landstinget her i Danmark. Dette Spørgsmaal vil komme frem atter og

atter, saa længe indtil det bliver til Lov, og det er mit Haab og min sikre Forvisning, at dette Spørgsmaal en Gang vil blive løst ad Lovens Vej. Naar noget saadant skulde ske, er det selvfølgelig, at da maa Arbejdstiden her beregnes efter 8 Timer og ikke efter 10, og derfor er denne Forudsætning kommen ind. Den ærede Minister udtalte om § 2, at Arbejderne ville være uheldig stillede, saafremt de senere faldt ind under § 1. Det kan jeg ikke indse, enten det nu er en enkelt Arbejder, der selv overtager et Arbejde, som han selv vil udføre, eller en Entreprenør, der byder paa et Arbejde, hvor han, inden han byder, ser, hvorledes Forholdene kunne udvikle sig; han saar saa at tage alle Forholdene med i Beregning, ogsaa dette Forhold, som her er paapeget i § 2. Saafremt denne § 2 ikke stod der, vilde Entreprenøren eller den, der bød, eller de, som bød sammen i Forening, kunne byde ved Licitationen og sige: vi ville gøre det selv, og som Folge deraf falde uden for Loven; og senere hen kunde de saa ganske simpelt trække sig tilbage, lade andre udføre Arbejdet, bortlicitere det igen, kort sagt paa en eller anden Maade lade Arbejdet gaa videre stadig uden den Forpligtelse, som § 1 indeholder. Det er derfor nødvendigt, at det staa saaledes, og jeg kan ikke se noget uheldigt deri. Jeg tror, at Arbejderne fuldt ud ville høje sig derfor, og at de som Arbejdere ikke ville have noget som helst at indvende derimod. Hermed tror jeg at have gennemgaaet de Indvendinger, som ere rejste mod selve Lovforslaget, og jeg tillader mig endnu atter at anbefale det. Jeg skal gøre opmærksom paa, at naar det bliver sagt, at noget saadant er umuligt som at betrygge Arbejderne under Udførelsen af deres Arbejde og at garantere dem en rimelig Løn, har jeg netop i Dag set i et Blad, at noget saadant er sket et andet Sted, og at det altsaa ikke er umuligt. Det har vist sig, at ved en Licitation — jeg har set det i et Dagblad for i Dag — har den engelske Regering forlangt af Entreprenørerne, som skulle levere en stor Del Udstøjt, at de skulde samtidig med, at de indsendte deres Tilbud, gøre Rede for, hvor høj Løn de betale deres Arbejdere. Naar den engelske Regering altsaa kan gøre dette, som dog er, om jeg saa maa sige, det samme, som her foreslaas paa en anden Maade, naar den, idet den udbyder Arbejde til Licitation, kan sige: men samtidig ønske vi at vide, hvor stor en Løn I betale eders Arbejdere, for at det Tilbud, I levere, ikke skal blive saaledes, at det bliver Arbejderne, der komme til at bære Byrderne derved, og naar den samtidig endogsaa er saa liberal